

Máté Imre

Három forró haiku

Bolondíts, csábíts!
Virítson virágkelyhed
szótlán hívásként!
*

Ha pörén szeretsz,
rózsafává csókollak
és lángra lobbansz.
*

Nyíló virágod
mennyek égő portája,
kék szűk szurdoka!

Kék

Karjaimban,
ha elakad lélegzeted
és szemed
búzavirággá tágul,
jégmadár ragad el
aranyhalat
lelked álomtavából.
Hullám támad
és táncot lejtnek
a lótoszok.

Gyöngykagyló

Lótuszvirágod harmat-tengerén
halkan suhan
álmaim vitorlása.
Alászállok a mélybe,
nyíló kagylódba
csillagok porával,
hogy gyöngy teremjen
a könnyből!

Tankák és haikuk

Szemhéjam alatt
ábránd virága nyílt.
Ébren álmodom.
Öreg ember vagyok már,
de még fiatal férfi.

*

Várom az órát,
amikor szemed tágul
a szent gyönyörtől
és érzed a teremtés
magasztos pillanatát.

*

Mióta szeretsz,
hallom a harangvirág
csöndüléseit!

*

Bűvös virág vagy,
fényben fürdő liliom,
fekete tavon.

*

Forró harmatot
gyöngyözik virágkelyhed,
ha megölelek.

*

Legszebb amikor
csak fogjuk egymás kezét
és álmodozunk.

Ima

Ha már ágyérod
bűvös gyöngyháza
östengerek
visszaverődő
hullámainak
tajtékjában csillog
és megint
nyugodtan lélegzel,
csak akkor mondhatjuk
tévedhetetlenül:
elvégeztetett, –
ez imádság volt!

Amarillisz

Ha pirkadatkor
rózsapiros
amarilliszek
nyílnak az égen,
tudom,
hogy csak
álmodtam rólad.
Valóra válnak
az álmok,
ha te nekem
rózsapiros
virágkehellyé bomlasz,
mint a
viruló amarillisz!

ef Zámbo István:
Építkező tudásszomj (IV.)
2004

Szentendrei Vajda Lajos
Stúdió - Gönczi Galéria